

การศึกษาแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กของพ่อแม่เจนเนอเรชันวายในเขตกรุงเทพมหานคร
A STUDY OF PRESCHOOLERS PARENTING STYLES OF GENERATION Y PARENT
IN BANGKOK METROPOLITAN AREA

นางสาวขวัญชนก เกษรบัว*

Kwanchanok Kaesonbua

อ.ดร.อุไรวาส ชำรงอรรถ

Uraivas Thamrongat, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยอนุบาลของพ่อแม่เจนเนอเรชันวายในเขตกรุงเทพมหานคร 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของสถานภาพที่เกี่ยวข้องกับบุตรระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ลำดับการเกิดของบุตร จำนวนบุตร รายได้รวมของครอบครัวต่อเดือน และประเภทครอบครัวกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ตัวอย่าง คือ พ่อแม่ที่เกิดระหว่าง พ.ศ. 2521 - 2538 ที่มีลูกวัยอนุบาลที่กำลังศึกษาในโรงเรียนจำนวน 4 สังกัด ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 448 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยคะแนนมาตรฐาน (z-score) การแจกแจงความถี่ การหาค่าร้อยละ การวิเคราะห์เนื้อหา และการทดสอบไค-สแควร์

ผลการวิจัยพบว่า พ่อแม่ส่วนใหญ่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ คิดเป็นร้อยละ 46.52 รองลงมา คือ แบบควบคุม คิดเป็นร้อยละ 32.03 และแบบตามใจ คิดเป็นร้อยละ 21.45 ตามลำดับ เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ของภูมิหลังกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กของพ่อแม่ พบว่า ภูมิหลังที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กของพ่อแม่ คือ ระดับการศึกษาของพ่อแม่ สถานภาพการสมรส และรายได้ของครอบครัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

*นิสิตมหาบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชา หลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: mm_poo@hotmail.com

**อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชา หลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: preededilok@yahoo.com

ISSN 1905-4491

Abstract

The purposes of this research were aimed 1) to study parenting styles of parent's preschoolers of generation Y in Bangkok, and 2) to study relationship including status with children, educational level, marital status, ordinal position, number of children, total wages and type of family that influenced the parenting style.

The research sample was 359 parents those were born in 1978-1995. The parents are in preschool in Bangkok of four departments. The research instrument was a questionnaire form and interviewing form. The data was analyzed using Z-score, basic statistics, Chi-square test and content analysis.

The research results indicated that: 1. The most parenting style is authoritative that was 46.52%. The authoritarian parenting style was 32.03%. And the permissive parenting style was 21.45%. 2. The factor relationship which influenced the parenting style were educational level, marital status, number of children and total wages at the statistically significant level of .05.

คำสำคัญ : การอบรมเลี้ยงดู / รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู / เจนเนอเรชันวาย

KEYWORDS : PARENTING / PARENTING STYLE / GENERATION Y

บทนำ

เด็ก คือ ทรัพยากรสำคัญของชาติ การที่เด็กจะเจริญเติบโตและมีพัฒนาการอย่างมีคุณภาพได้นั้น ขึ้นกับปัจจัยหลัก 2 ประการ คือ พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูนับเป็นสิ่งแวดล้อมที่สำคัญที่สุดของเด็ก โดยการอบรมเลี้ยงดูนั้นเป็นปัจจัยหลักที่สำคัญที่ส่งผลต่อพัฒนาการและพฤติกรรมของเด็ก ในอนาคต การอบรมเลี้ยงดูนั้นครอบคลุมถึงการแนะนำสั่งสอน ฝึกฝน ที่มุ่งให้เด็กประพฤติดี มีระเบียบวินัย รู้จักควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบ และการดูแลเพื่อตอบสนองความต้องการของเด็กทั้งกายและใจโดยมุ่งให้เด็กมีความสุขดี ร่างกายแข็งแรงไม่มีโรค อารมณ์แจ่มใส สติปัญญาดี มีความเฉลียวฉลาดและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น (ศิริกุล อิศรานุรักษ์และปราณี สุทธิสุนทร, 2550)

ปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู คือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งถือได้ว่ามีอิทธิพลมากต่อพัฒนาการมนุษย์ ดังที่ อำไพพรรณ ปัญญาโรจน์ (2545) กล่าวว่า การเลี้ยงดูเด็กของครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและพัฒนาการของเด็กโดยตรงเพราะการเลี้ยงดูของครอบครัวจะเป็นตัวกำหนดและวางรากฐานบุคลิกภาพและอุปนิสัยให้กับเด็กไปตลอดชีวิต ดังนั้นรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูที่ดีย่อมส่งผลดีต่อพฤติกรรมของเด็กเมื่อเติบโตขึ้น สอดคล้องกับ พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุษย์และคณะ (2545) ที่กล่าวว่า จากการศึกษาทฤษฎีพัฒนาการมนุษย์ทั้งในอดีตและปัจจุบัน ผนวกกับทฤษฎีและงานวิจัยทางการอบรมเลี้ยงดู อาจกล่าวได้ว่าปัจจัยสำคัญที่จะสามารถยกระดับมาตรฐานทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ ในด้านคุณธรรม ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ การเสียสละและเห็นผลประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตนนี้ จะกระทำได้โดยผ่านกระบวนการของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับครอบครัวทั้งสิ้น

ปัจจุบันมีผู้วิจัยกันทั่วเกี่ยวกับรูปแบบการเลี้ยงดูในแง่ต่าง ๆ ไว้มาก ซึ่งมีลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกันออกไป แต่ที่ได้รับความนิยมในวงกว้างคือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind (Baumrind, 1971 อ้างถึงใน วีรบุช วงศ์คงเดช, 2547) นักจิตวิทยาชาวสหรัฐอเมริกาที่เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง ซึ่งได้ศึกษาและสังเกตการณ์ปฏิสัมพันธ์ของพ่อแม่ของเด็กก่อนวัยเรียนและนำมาสู่การอธิบายพฤติกรรมของบิดามารดาในการอบรมเลี้ยงดูบุตรว่าประกอบด้วย 2 มิติกว้าง ๆ ได้แก่ (1) มิติควบคุมหรือเรียกร้องจากบิดามารดา (Demandingness) และ (2) มิติการตอบสนองของบิดามารดา (Responsiveness) เป็นการพิจารณาระดับการตอบสนองของพ่อแม่ต่อความต้องการของเด็ก โดยให้เด็กมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ขณะที่พ่อแม่บางคนจะปฏิเสธและไม่ตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก โดย Baumrind ได้ผสมผสาน 2 มิติดังกล่าวและจัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเป็น 3 รูปแบบ คือ (1) การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style) (2) การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม (Authoritarian Parenting Style) และ (3) การอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ (Permissive Parenting Style) ต่อมา Maccoby and Martin (1983) ได้ศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind ด้วยวิธีแยกมิติแต่ละรูปแบบ และได้จำแนกรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูแบบที่ 4 เพิ่มเติมจากที่ คือ (4) การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง (Neglectful)

สถาบันที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูนั้นมีหลายสถาบัน แต่ที่สำคัญที่สุดคือสถาบันครอบครัว โดยว่ามีบทบาทหลักที่สำคัญในการอบรมเลี้ยงดูและสร้างสภาพแวดล้อมที่จะทำให้เด็กได้เรียนรู้ ทั้งความรู้ต่าง ๆ และการพัฒนาทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนการรับรู้ตัวตนให้เหมาะสมกับสังคมที่อยู่ Schaefer (1998) กล่าวว่า ผู้ปกครองเป็นสถาบันแรกในการขัดเกลาทางสังคมของเด็ก พ่อแม่มีผลต่อค่านิยมและความเชื่อทางวัฒนธรรมแก่ลูกผ่านการปฏิบัติและความคาดหวังเกี่ยวกับลูก

สังคมประกอบด้วยคนหลากหลายอายุและมีความแตกต่างของสภาพแวดล้อมตามบริบทของช่วงเวลา เด็กที่เกิดในปัจจุบันถึงวัยอนุบาล คือ เด็กเจนเนอเรชันอัลฟ่าซึ่งพ่อแม่ส่วนใหญ่เป็นคนในเจนเนอเรชันวาย โดยข้อมูลประชากรโลกจาก U.S. Census Bureau (2013) ได้ระบุว่า ประชากรที่จัดอยู่ในกลุ่มเจนเนอเรชันวาย คิดเป็น 25.92 % หรือประมาณ 1 ใน 4 ของประชากรโลก สำหรับประเทศไทยนั้น ข้อมูลสถิติเกี่ยวกับจำนวนประชากร ระบุว่า ประชากรไทยมีจำนวนทั้งหมด 65.72 ล้านคน จัดเป็นกลุ่มเจนเนอเรชันวาย 17.08 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 25.99 ของประชากรทั้งหมด (กระทรวงมหาดไทย, 2559)

คนเจนเนอเรชันวายหรือชื่อเรียกอื่นๆ เช่น Millennials, Tweens, Teens, Twenty-something, Generation Me, Echo Boomers, Why Generation, Generation Why, The dot.com generation, Gen Wired, Next Generation, Nexters, The digital natives เป็นต้น เป็นกลุ่มคนที่เกิดระหว่าง พ.ศ. 2520-2537 อายุระหว่าง 24-41 ปี (นับถึงปีปัจจุบัน พ.ศ.2561) ประชากรเจนเนอเรชันวายในปัจจุบัน คาดว่ามีจำนวนคิดเป็นร้อยละ 25 ของประชากรโลก และประชากรส่วนใหญ่อยู่ในวัยเจริญพันธุ์ .

ในประเทศไทยคนกลุ่มนี้เกิดและเติบโตในช่วงที่มีความเจริญของสังคมเริ่มเข้าสู่ยุคประชาธิปไตยและประเทศยังคงพัฒนาสู่อุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งยังเปิดรับอารยธรรมต่างชาติทั้งตะวันตกและเอเชีย เทคโนโลยีที่ทันสมัย การพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมซึ่งก็คือช่วงเวลาในปัจจุบันที่มีการเจริญเติบโตทางด้านเทคโนโลยีต่างๆ อย่างมากมาย

สำหรับกลุ่มคนเจนเนอเรชันวายในประเทศไทยนั้น เติบโตในช่วงที่มีความเป็นเมืองสูงขึ้น จากการสำรวจในปี พ.ศ. 2553 ร้อยละ 44 ของประชากรอาศัยในเขตเมือง มีความหนาแน่นสูงขึ้น (119 คน ต่อหนึ่งตารางกิโลเมตร) ขนาดครัวเรือนเล็กลง (3.8 คน) แต่งงานช้าและมีบุตรน้อยลง ข้อมูลจากการสำรวจ

สำมะโนประชากร ระบุว่า คนเจนเนอเรชันวายเป็นรุ่นที่มีอัตราการย้ายถิ่นเข้ามาในกรุงเทพมหานครสูงที่สุด เหตุผลในการย้ายถิ่นเพื่อการหางานทำร้อยละ 26 และเพื่อการเรียนการศึกษาร้อยละ 23.3 โดยมากกว่า 1 ใน 3 อาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ หอพัก หรือห้องชุดลักษณะต่างๆ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2553)

แม้ว่าพ่อแม่ของกลุ่มเจนเนอเรชันวายจะเป็นพ่อแม่ส่วนใหญ่ของเด็กในปัจจุบัน แต่กลับพบว่า ไม่มี การศึกษาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กลุ่มนี้อย่างเป็นรูปธรรม งานที่ศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษา ในทางเศรษฐศาสตร์และการบริหารงานบุคคลตามหน่วยงานต่างๆ ด้วยความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดู และ บริบทของเวลาที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ เจนเนอเรชันวายในกรุงเทพมหานคร โดยใช้รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind (1971) และ ใช้ลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ ของแต่ละรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ที่พัฒนาโดย พรพนทิพย์ ศิริวรรณบุศย์และ คณะ (2545) มาพัฒนาเป็นแบบสำรวจรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูสำหรับใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อเป็นข้อมูล พื้นฐาน สำหรับจัดทำแนวทางในการพัฒนาตนเองของพ่อแม่กลุ่มเจนเนอเรชันวาย รวมถึงบทบาทของพ่อแม่ที่ เหมาะสมสำหรับการเข้าสู่ยุคเทคโนโลยีสมัยใหม่ และเป็นแนวทางในส่งเสริมรวมถึงการอบรมเลี้ยงดูเด็กใน เจนเนอเรชันอัลฟาให้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพทั้งทางด้าน ร่างกาย สังคม อารมณ์ สติปัญญาภายใต้บริบทของ สังคมและวัฒนธรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยอนุบาลของพ่อแม่เจนเนอเรชันวายในเขต กรุงเทพมหานคร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม และการอบรมเลี้ยงดู แบบตามใจ
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของสถานภาพที่เกี่ยวข้องกับบุตร ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ลำดับ การเกิดของบุตร จำนวนบุตร รายได้รวมของครอบครัวต่อเดือน และประเภทครอบครัวกับรูปแบบการอบรม เลี้ยงดูเด็ก

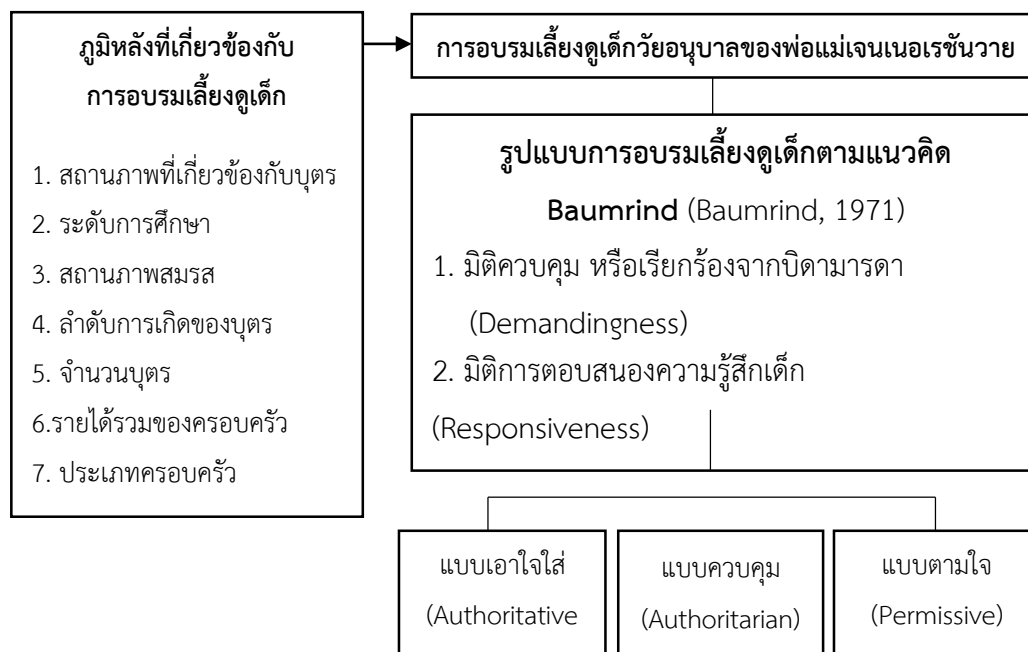
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

ศึกษาเอกสาร บทความ และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็ก รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็ก และกลุ่มคนรุ่นเจนเนอเรชันวาย เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2. การกำหนดประชากรและตัวอย่าง

2.1 ประชากร คือ พ่อแม่ที่มีอายุ 24-41 ปี ที่มีบุตรวัย 3-6 ปี กำลังศึกษาในโรงเรียน 4 สังกัด ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร และสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

2.2 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ พ่อแม่ที่มีอายุ 24-41 ปี ที่มีบุตรวัย 3-6 ปี กำลังศึกษาในโรงเรียน 4 สังกัด ในเขตกรุงเทพมหานคร

1) ตัวอย่างมีลักษณะเป็นประชากรที่มีขนาดใหญ่และไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน ผู้วิจัยจึงกำหนดตัวอย่างที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามตัวอย่างประชากรโดยการคำนวณตามสูตรของ Cochran (กัลยา วาณิชย์บัญชา, 2549)

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดที่ระดับความร้อยละ 95 และระดับความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างที่ยอมให้เกิดขึ้นได้ร้อยละ 5 ได้ขนาดตัวอย่างอย่างน้อย 384 คน เพื่อความแม่นยำของข้อมูล ผู้วิจัยจึงศึกษาตัวอย่างประชากรจำนวนทั้งสิ้น 448 คน

2) กำหนดตัวอย่างในแต่ละสังกัดด้วยการสุ่มแบบโควตา (วรรณิ์ แกมเกตุ, 2551) จากจำนวน 4 สังกัด โดยกำหนดสัดส่วนร้อยละ 25 ของตัวอย่าง ได้จำนวนแยกตามสังกัด ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนตัวอย่างจำแนกตามสังกัด

สังกัด	ตัวอย่างประชากร (คน)
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	112
สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน	112
สำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร	112
สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร	112
รวม	448

3) ผู้วิจัยทำการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายด้วยวิธีการจับฉลากชื่อโรงเรียนในแต่ละสังกัด สังกัดละ 4 โรงเรียน จากนั้นผู้วิจัยจะคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยใช้เกณฑ์ในการคัดเลือก คือ เป็นโรงเรียนที่มีพ่อแม่อายุ 24-41 ปี และมีบุตรอยู่ในวัยอนุบาล อายุ 3-6 ปี จึงได้โรงเรียนตามที่กำหนด

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม ประกอบด้วย แบบสอบถามประเภทเอกสาร และแบบสอบถามประเภทออนไลน์ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

3.1 ศึกษาข้อมูลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการอบรมเลี้ยงดูเด็ก รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็ก และกลุ่มคนรุ่นเจนเนอเรชันวาย จากตำรา เอกสาร วารสาร วิจัย บทความและสิ่งพิมพ์เพื่อนำข้อมูลที่ได้เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

3.2 ผู้วิจัยกำหนดโครงสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยใช้ลักษณะคำสำคัญ 8 ประการของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ของ พรพนทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ และคณะ (2545) ซึ่งพัฒนาขึ้นตามแนวคิดและงานวิจัยของ Baumrind (Baumrind, 1991) โดยผู้วิจัยเลือกลักษณะคำสำคัญ 3 รูปแบบ จากทั้งหมด 4 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ เนื่องจากมีความเหมาะสมกับการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กวัยอนุบาลมากที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 2

ตาราง 2 ลักษณะสำคัญของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

รูปแบบการ อบรมเลี้ยงดู	ลักษณะคำสำคัญ	ข้อที่
แบบเอาใจใส่	1. เรียกร้องพฤติกรรมที่เหมาะสมกับวัย	7
	2. กำหนด กฎ ระเบียบ และวินัย	13
	3. กระตุ้นให้ปฏิบัติตามกฎ	10
	4. อบอุ่น รักสนับสนุน	12
	5. มีการสื่อสารสองทางที่ชัดเจน	24
	6. ส่งเสริมให้เป็นตัวของตัวเอง และพึ่งตนเอง	20
	7. เคารพในสิทธิทั้งของพ่อแม่ และเด็ก	17
	8. ให้รางวัลมากกว่าการลงโทษ	22
รวม		8 ข้อ
แบบควบคุม	1. เรียกร้องมาก	18
	2. ตั้งมาตรฐานชัดเจน	1
	3. ให้ความสำคัญต่อการเชื่อฟัง	4
	4. ให้ความอบอุ่นน้อย	2
	5. ไม่สนับสนุนการสื่อสารสองทาง	6
	6. จำกัดอิสระ และความเป็นตนเองของเด็ก	9
	7. อดทนตามความต้องการของพ่อแม่	11
	8. ชมเชย และลงโทษ	8
รวม		8 ข้อ
แบบตามใจ	1. หลีกเลี้ยงการเรียกร้อง	3
	2. มีข้อกำหนดและกฎเกณฑ์น้อย	23
	3. อดทนและยอมรับพฤติกรรมไม่เป็นไปตามวัย ไม่ชัดเจน	16
	4. ให้ความอบอุ่นพอประมาณและเกี่ยวข้องน้อย	14
	5. เด็กที่มีบทบาทการสื่อสารมากกว่าพ่อแม่	5
	6. ยอมรับการตัดสินใจที่ปราศจากความรับผิดชอบ และมี วุฒิภาวะของเด็ก	21
	7. ลำเอียง เข้าข้างเด็ก	19
	8. ลงโทษน้อย	15
รวม		8 ข้อ
รวมทั้งสิ้น		24 ข้อ

3.4 ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามเรื่องรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กของพ่อแม่เจนเนอเรชันวาย แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (check list) และแบบเลือกตอบได้หลายคำตอบ (Multiple Response)

ตอนที่ 2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู โดยแบ่งเป็น 3 รูปแบบ แต่ละรูปแบบมีประเด็นย่อย 8 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบสำรวจที่ให้ผู้ตอบรายงานตนเอง (self-report) โดยใช้วิธีประเมินค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) 5 ระดับ จำนวนทั้งสิ้น 24 ข้อ ดังนี้

5	หมายถึง	ตรงมาก
4	หมายถึง	ตรง
3	หมายถึง	ตรงบ้างไม่ตรงบ้าง
2	หมายถึง	ไม่ค่อยตรง
1	หมายถึง	ไม่ตรงเลย

คำตอบจากแบบสอบถามชุดนี้ มี 2 ลักษณะ คือ ข้อคำถามทางบวก และ ข้อคำถามทางลบ ผู้ตอบสามารถเลือกคำตอบได้เพียงคำตอบเดียว โดยมีเกณฑ์ให้คะแนน

ตอนที่ 3 ปัญหาในการอบรมเลี้ยงดูบุตร มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด

3.5 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1) นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) รวมถึงตรวจสอบความเหมาะสมของการใช้ภาษาโดยกำหนดให้ผู้ทรงคุณวุฒิให้คะแนน ดังนี้

+ 1	หมายถึง	ข้อคำถามที่จะนำมาใช้มีความสอดคล้อง
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจข้อคำถามที่จะนำมาใช้
- 1	หมายถึง	ข้อคำถามที่จะนำมาใช้ไม่มีความสอดคล้อง

2) นำผลการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน มาคำนวณค่าความตรงเชิงเนื้อหาเป็นรายข้อ โดยกำหนดเกณฑ์ให้ความสอดคล้องมีค่าดัชนี IOC มากกว่า 0.67 จึงถือว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับโครงสร้างและนิยามที่ต้องการวัด (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2550) พบว่า แบบสอบถามมีค่า IOC เท่ากับ 0.92 แสดงว่ามีความตรงเชิงเนื้อหาผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

3) นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ จากนั้นผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอของผู้ทรงคุณวุฒิข้างต้นและให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งก่อนนำเครื่องมือไปทดลองนาร่อง

4) นำแบบสอบถามไปทดลองนาร่องกับประชากรที่มีความใกล้เคียงกับตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยแต่ไม่ใช่ประชากรโดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายจำนวน 30 คน

5) หาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถามโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's alpha coefficient; α) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถามได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.74 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับพอใช้ หมายถึง แบบสอบถามสามารถนำไปศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจริงได้ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2544) ผู้วิจัยนำไปจัดทำเป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยมีขั้นตอน ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยส่งจดหมายถึงผู้อำนวยการโรงเรียนเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการแจกและเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม

4.2 เมื่อโรงเรียนอนุญาตให้เก็บข้อมูล ผู้วิจัยสอบถามโรงเรียนมีความประสงค์จะให้เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามประเภทเอกสารหรือแบบสอบถามออนไลน์โดยให้เลือกแค่ 1 ประเภท เพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อนในการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วดำเนินการดังนี้

1) แบบสอบถามประเภทเอกสาร ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปส่งด้วยตนเอง เมื่อครบ 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยติดต่อรับแบบสอบถามคืนจากโรงเรียน

2) แบบสอบถามออนไลน์ ผู้วิจัยส่ง QR CODE และ Link URL ทางโปรแกรมสนทนาออนไลน์ตามที่โรงเรียนติดต่อกลับมา โดยผู้วิจัยตั้งค่าให้สามารถตอบแบบสอบถามออนไลน์ได้คนละ 1 ครั้งเท่านั้น และปิดโปรแกรมการทำแบบสอบถามออนไลน์เมื่อครบกำหนด 2 สัปดาห์ หรือได้จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามครบตามจำนวนที่กำหนด

4.3 จากการส่งแบบสอบถามทั้งสิ้น 336 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งสิ้น 247 ฉบับ และจากการเปิดให้ทำแบบสอบถามออนไลน์ 2 สัปดาห์ มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 112 ฉบับ รวมทั้งสิ้น 359 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 80.13

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่เจนเนอเรชันวาย

1) ข้อมูลทั่วไป โดยการใช้ตารางแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ ประกอบกับการนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางและการบรรยายความ

2) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู วิเคราะห์ข้อมูลโดยจำแนกพ่อแม่ด้วยคะแนนมาตรฐาน (z-score) ที่คำนวณจากค่าเฉลี่ยคะแนนรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็ก จากนั้นนำคะแนนแต่ละรูปแบบมาลบด้วยคะแนนรูปแบบอื่นๆ พ่อแม่ที่มีคะแนนที่สูงกว่าอีก 2 รูปแบบ จะถูกจัดกลุ่มว่ามีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบนั้น

3) ปัญหาในการอบรมเลี้ยงดู โดยการรวบรวมข้อมูล จัดหมวดหมู่และเรียบเรียงออกมาในรูปแบบของการบรรยายความ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของภูมิหลังกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กของพ่อแม่เจนเนอเรชันวาย โดยใช้การทดสอบไค-สแควร์ (Chi-square test) ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ และนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตาราง

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องการศึกษาารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กของพ่อแม่เจนเนอเรชันวายในเขตกรุงเทพมหานคร สรุปได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติเกี่ยวกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กของพ่อแม่เจนเนอเรชันวาย

1) พ่อแม่ส่วนใหญ่มีสถานภาพที่เกี่ยวข้องกับบุตรเป็นแม่ มีช่วงอายุระหว่าง 36-41 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีคาดหวังให้บุตรสำเร็จการศึกษาระดับ

ปริญาตรี ไม่คาดหวังเกี่ยวกับอาชีพในอนาคตของบุตรบุตร อยู่กับคู่สมรส มีบุตรอายุ 5 ปี บุตรเป็นคนแรก มีบุตรทั้งหมด 2 คน รายได้รวมของครอบครัวต่อเดือนมากกว่า 55,000 บาท เป็นครอบครัวเดี่ยวและหาความรู้เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กจากบทความในอินเทอร์เน็ต

2) พ่อแม่ส่วนใหญ่รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.52 รองลงมาคือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม คิดเป็นร้อยละ 32.03 และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ คิดเป็นร้อยละ 21.45 ตามลำดับ

3) ปัญหาในการอบรมเลี้ยงดูจากข้อมูลในการตอบแบบสอบถาม 359 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม 188 คน นำเสนอปัญหาในการอบรมเลี้ยงดูบุตร สรุปเป็นประเด็น ได้ดังนี้

3.1) ไม่มีเวลาในการดูแลเลี้ยงดูบุตรอย่างเต็มที่ เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน ทำให้ทั้งพ่อและแม่ต้องทำงานนอกบ้าน อีกทั้งรายได้จากงานประจำไม่มากพอจึงต้องมีการทำงานพิเศษเสริมยังทำให้ไม่มีเวลามากขึ้น (50 คน)

3.2) แนวทางการเลี้ยงดูของปู่ย่าตายายที่ไม่ตรงกับพ่อแม่ ส่วนใหญ่ปู่ย่าตายายจะตามใจหลาน ไม่ค่อยมีกฎระเบียบทำให้เด็กไม่ค่อยมีวินัยและเอาแต่ใจตนเอง (31 คน)

3.3) ค่าใช้จ่ายในการอบรมเลี้ยงดูบุตรให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีตามความคิดของพ่อแม่ เจนเนอร์ชันวาย เช่น ค่าเทอมโรงเรียนที่มีชื่อเสียง ค่าเรียนเสริมพัฒนาการ นั้นสูงมาก สวนทางกับรายได้ของพ่อแม่ในสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน (8 คน)

3.4) สภาพสังคมในเมืองใหญ่มีอันตรายสำหรับเด็ก เช่น อาชญากรรม ยาเสพติด และมลภาวะ (12 คน)

3.5) เด็กติดสื่อดิจิทัล เช่น Youtube เกมในโทรศัพท์มือถือ จนไม่สนใจที่จะทำกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะอื่นๆ เช่น ออกกำลังกาย อ่านนิทาน เล่นบทบาทสมมติเหมือนสมัยที่พ่อแม่เป็นเด็ก (16 คน)

3.6) บุตรมีความเป็นตัวของตัวเองสูง การสอนต้องใช้เหตุผลประกอบที่ชัดเจนและสมเหตุสมผล พ่อแม่ไม่สามารถสั่งให้บุตรทำตามใจตนได้ทุกเรื่อง (45 คน)

3.7) เป็นครอบครัวเดี่ยว ไม่มีญาติช่วยเลี้ยงบุตร (6 คน)

3.8) ไม่มีคุณลักษณะตามที่พ่อแม่คาดหวัง ได้แก่ มีความกล้าแสดงออก มีความมั่นใจในตนเอง มีมารยาทดี สามารถช่วยเหลือตนเองได้ มีระเบียบวินัย และตั้งใจเรียน (38คน)

3.9) บุตรมีวัยต่างกันมาก (9 คน)

2. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของภูมิหลังกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กของพ่อแม่ เจนเนอร์ชันวาย

ภูมิหลังที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กของพ่อแม่ คือ ระดับการศึกษาของพ่อแม่ สถานภาพการสมรส และรายได้ของครอบครัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 ความสัมพันธ์ของภูมิหลังกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กของพ่อแม่

รายการ	Chi-square	df	p-value
สถานภาพที่เกี่ยวข้องกับบุตร	0.176	2	0.196
ระดับการศึกษา	16.302	4	0.003
สถานภาพสมรส	11.756	2	0.003
ลำดับการเกิดของบุตร	6.720	4	0.151
จำนวนบุตร	7.434	4	0.115
รายได้ของครอบครัว	22.766	6	0.001
ประเภทครอบครัว	3.066	4	0.547

*p < .05

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยอนุบาลของพ่อแม่เจนเนอเรชันวาย ในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถนำผลการวิจัยมาอภิปราย ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดูเด็กของพ่อแม่เจนเนอเรชันวาย

1) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่เจนเนอเรชันวายในเขตกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่เป็นรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ซึ่งถือว่าเป็นแนวโน้มที่ดีสำหรับเด็กไทยในอนาคต เนื่องจาก เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูด้วยรูปแบบนี้ จะทำให้เด็กมีอุปนิสัย คือ มีอารมณ์ขัน ร่าเริงแจ่มใส มองโลกในแง่ดี อารมณ์มั่นคง ช่วยเหลือตัวเองได้ แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้เหมาะสม รู้จักและเข้าใจตนเอง เกิดความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้เร็ว ปรับตัวได้ดี มีความกล้าแสดงออก มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รู้จักใช้เหตุผล ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและให้ความร่วมมือกับผู้อื่นได้ดี เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี เคารพในสิทธิของตนเองและผู้อื่น

2) การหาข้อมูลการอบรมเลี้ยงดูบุตรของพ่อแม่เจนเนอเรชันวายส่วนใหญ่ใช้แหล่งข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต สอดคล้องกับ ศรีภักญญา มงคลศิริ (2548) ที่กล่าวว่าเจนเนอเรชันวายมีการเจริญเติบโตมากับเทคโนโลยีการสื่อสาร ทำให้มีการใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่ากลุ่มอื่นๆ ทั้งการค้นคว้าหาข้อมูล ติดตามข่าวสาร ติดต่อสื่อสาร ความบันเทิง สามารถใช้สื่อมัลติมีเดีย (Multimedia) ได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่ว่าจะเป็นการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนที่สามารถเป็นได้ทั้งเครื่องเล่นเกม เครื่องรับสัญญาณวิทยุ เครื่องเล่นเพลง หรือแม้กระทั่งการใช้แท็บเล็ต และรายงานผลการสำรวจพฤติกรรมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยของ สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (2558) ที่ระบุว่าคนเจนเนอเรชันวายใช้อินเทอร์เน็ต เฉลี่ย 54.2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ถือว่ามากที่สุดในทุกเจนเนอเรชัน

3) พ่อแม่เจนเนอเรชันวายส่วนใหญ่คาดหวังเรื่องเรียนของบุตรให้เรียนจบอย่างต่ำในระดับชั้นปริญญาตรี ซึ่งสอดคล้องกับ Chao (1996) ที่พบว่า พ่อแม่ชาวเอเชียจะมีความคาดหวังและให้ความสำคัญกับการศึกษาของบุตรไว้สูง อาจมีสาเหตุมาจากค่านิยมของพ่อแม่ที่มองว่าสิ่งที่วัดว่าตนเองประสบความสำเร็จในการอบรมเลี้ยงดูบุตรได้ดีแค่ไหนหรือระดับการศึกษาของบุตร และคิดว่าการให้การศึกษาที่ดีแก่บุตรเป็นหน้าที่โดยตรงของตนเอง

ในด้านความคาดหวังในการทำงาน พ่อแม่ไม่ได้คาดหวังว่าบุตรจะต้องประกอบอาชีพอะไร ในอนาคต ต่างจากตนเองที่มักจะโดนพ่อแม่รุ่นเบบี้บูมเมอร์คาดหวังให้ประกอบอาชีพที่มีความมั่นคง เป็นงานประจำ เช่น ราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ บริษัทเอกชนขนาดใหญ่ เนื่องจากพ่อแม่ยุค เบบี้บูมเมอร์เกิดมาในหลังที่สงครามโลกเพิ่งสิ้นสุดลง เป็นยุคฟื้นฟูทางเศรษฐกิจ คนในรุ่นนี้จึงทุ่มเทชีวิตให้กับการทำงาน สู้งาน มีความอดทน ขอบงานที่มีความมั่นคง ต่างจากตนเองที่ชอบทำงานเป็นทีม ไม่ชอบทำตามกฎระเบียบ ฉลาด ยอมรับการเปลี่ยนแปลง (Howe & Strauss, 2000) ในด้านการทำงานคนเจนเนอเรชันวายให้ความสำคัญกับกระบวนการคิดมากกว่าการท่องจำหรือปฏิบัติตามกฎเกณฑ์อย่างเคร่งครัดตามคำสั่ง จึงมักไม่ต้องการคำแนะนำว่าควรหรือไม่ควรทำอะไร แต่ให้ความสนใจกับผลสำเร็จของงานหรือความท้าทายกับเนื้อหางาน มากกว่าวิธีการทำงาน (Glass, 2007) ที่สำคัญคือจะให้ความสำคัญกับคุณภาพชีวิตมากกว่าจำนวนเงินที่ได้รับจากการทำงาน (Curtis, 2008) จึงอาจจะเป็นสาเหตุให้คนเจนเนอเรชันวายไม่ได้คาดหวังว่าบุตรจะประกอบอาชีพอะไรในอนาคต ขอแค่ให้บุตรมีความสุขกับสิ่งที่ทำ เป็นอาชีพสุจริต และสามารถเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้ก็เพียงพอแล้ว

4) พ่อแม่มีความรู้แต่ขาดทักษะในการเลี้ยงลูก อาจเป็นผลมาจากโครงสร้างของครอบครัวที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นครอบครัวเดี่ยว มีเฉพาะพ่อ แม่ และบุตร มากขึ้น เพราะถึงแม้ว่าพ่อแม่ในเจนเนอเรชันวายจะมีแหล่งการค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูบุตรที่สะดวกและรวดเร็ว สามารถเข้าถึงข้อมูลได้ง่าย แต่ก็ยังไม่สามารถให้ความรู้ได้อย่างเต็มที่ สอดคล้องกับ อมรวิรัช นาคทรพร (2555) กล่าวว่าด้วยสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้โครงสร้างครอบครัวเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น ส่งผลให้พ่อแม่รุ่นใหม่มีความโดดเดี่ยว เนื่องจากขาดการถ่ายทอดความรู้และภูมิปัญญาในการเลี้ยงดูบุตรจากรุ่นสู่รุ่น และ สุริยเดว ทรีปาตี (2556) ที่กล่าวถึงสถานการณ์ของครอบครัวในการเลี้ยงดูบุตรในศตวรรษที่ 21 ว่ามีแนวโน้มของ พ่อแม่ที่ขาดความรู้ โดยเฉพาะจิตวิทยาพัฒนาการที่ไม่ทันกับยุคสมัยที่เปลี่ยนไปเป็นอย่างมาก และถึงแม้จะมีความรู้สูงแต่ขาดทักษะการอบรมเลี้ยงดูลูก มีความรู้แต่ปฏิบัติไม่ถูก ซึ่งมักพบปัญหานี้ในครอบครัวขนาดเล็ก มีลูกคนเดียว และอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่

5) พ่อแม่ไม่มีเวลาในการอบรมเลี้ยงดูบุตร คือ ปัญหาในการอบรมเลี้ยงดูมากที่สุดของพ่อแม่เจนเนอเรชันวาย เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำลงทำให้พ่อแม่จำเป็นต้องออกไปทำงานนอกบ้านทั้งสองคน และโครงสร้างครอบครัวที่เปลี่ยนไป โดยในปัจจุบันสังคมมีความเป็นเมืองมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ครอบครัวมีขนาดเล็กลงเรื่อยๆ ซึ่งทำให้พ่อแม่ไม่มีผู้คอยช่วยเหลือ และให้คำแนะนำในการอบรมเลี้ยงดูบุตร แตกต่างกับสังคมไทยในสมัยก่อนตามที่ ทิศนา ขัมมณี (2535) กล่าวว่า ครอบครัวไทยสมัยก่อนมีลักษณะเป็นครอบครัวขยาย อยู่กันแบบวงศ์ญาติ มีความใกล้ชิดกับธรรมชาติ ญาติผู้ใหญ่และพี่ช่วยพ่อแม่ในการเลี้ยงดูเด็ก

6) พ่อแม่ในเจนเนอเรชันวายส่วนใหญ่มีวิธีการแสดงความรักและให้ความอบอุ่นแก่บุตรที่เป็น การแสดงออกทางกายโดยการกอด หอมแก้ม บอกรัก และให้นั่งตัก ซึ่งมีความแตกต่างกับพ่อแม่สมัยก่อนตามที่ Pinyuchon and Gray (1997) กล่าวถึงครอบครัวไทยในอดีตว่า มีลักษณะความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวแบบให้ความยำเกรง และเคารพบุคคลที่มีอาวุโสสูงกว่า ไม่ได้มีการแสดงความรักต่อกันมากนัก และ Chung (2014) ที่กล่าวว่า พ่อแม่เอเชียมักจะไม่นิยบบอกรักกับบุตร เนื่องจากมองว่าไม่ควรแสดงออกทางอารมณ์กับบุตรมากเกินไป พ่อแม่มักจะแสดงความรักโดยการ ให้ความเอาใจใส่ในเรื่องต่างๆแทน เป็นต้น

2. ความสัมพันธ์ด้านปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการอบรมเลี้ยงดูบุตรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ระดับการศึกษาของพ่อแม่ สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ และรายได้ของครอบครัว ซึ่งผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับ ผลการวิจัยที่ศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองในกลุ่มชาวเขาเผ่าม้งของอภิสิทธิ์ ลิเลศ (2559)

ที่ระบุว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็ก คือ สถานภาพที่เกี่ยวข้องกับเด็ก การศึกษาของพรรณทิพย์ ศิริวรรณบุษย์และคณะ (2545) ที่ระบุว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็ก คือ ปัจจัยด้านเพศ ระดับการเกิด ประเภทครอบครัว ภูมิภาค ผลการเรียนรู้ อาชีพหลักของครอบครัว ระดับการศึกษาของพ่อแม่ และ ผลการวิจัยเรื่อง อิทธิพลของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูต่อการพัฒนาการเด็กระดับปฐมวัยในจังหวัดร้อยเอ็ด ของชุตินา เห่งสุสิทธิ์ (2548) ที่ระบุว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็ก คือ ประเภทครอบครัว ระดับการศึกษามารดา อาชีพบิดา สัมพันธภาพในครอบครัว เพศเด็ก และภาวะโภชนาการ จึงแสดงให้เห็นว่า การวิจัยที่มีประชากรคนละกลุ่มไม่สามารถอ้างอิงกับกลุ่มคนทุกกลุ่มได้ เช่น กลุ่มพ่อแม่เจนเนอเรชันวาย และผลการวิจัยที่รายงานผลจากในอดีตอาจจะไม่สามารถสะท้อนผลการวิจัยในทิศทางเดียวกัน

ข้อเสนอแนะการนำผลวิจัยไปใช้

ผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับพ่อแม่เจนเนอเรชันวายและเกี่ยวข้องกับเด็กวัยอนุบาลสามารถนำรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาการอบรมเลี้ยงดูเด็กโดยเฉพาะเด็กในวัยอนุบาลได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กควรใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นหลัก เนื่องจากการแสดงพฤติกรรมจะปรากฏเด่นชัดมากกว่าการเก็บข้อมูลในเชิงปริมาณ
2. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูกับปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้อง เช่น สถานภาพที่เกี่ยวข้องกับบุตร อายุบุตร อายุพ่อแม่ จำนวนบุตร อายุบุตร รายได้รวมของครอบครัว การศึกษาของพ่อแม่ สถานภาพสมรส และประเภทครอบครัว
3. ควรศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่เจนเนอเรชันวายกับเจนเนอเรชันอื่นที่มีบุตรในวัยอนุบาลเหมือนกันเพื่อหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู
4. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร ควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูในภูมิภาคอื่น ๆ ในประเทศไทยหรือในระหว่างประเทศอื่นๆในประชาคมอาเซียน เพื่อให้เข้าใจความเหมือนและแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดู เป็นการเตรียมพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปัจจุบัน

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กระทรวงมหาดไทย. (2559). รายงานสถิติข้อมูลการเกิด. สืบค้นจาก <http://stat.bora.dopa.go.th/stat/statnew/statTDD/>
- กัญญนันท์ ภัทรสรณ์ศิริ. (2554). บทบาทของพ่อแม่ในการอบรมดูแลบุตรธิดาให้เป็นเยาวชนที่ดีของสังคมไทย. วารสารวิชาการปทุมวัน, 1(2), 23-26.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2549). สถิติสำหรับงานวิจัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ชุติมา เหมสุสิทธิ์. (2548). อิทธิพลของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูต่อการพัฒนาการเด็กปฐมวัยในจังหวัดร้อยเอ็ด. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพมหานคร.
- ทิตนา แคมมณี. (2535). หลักการและรูปแบบการพัฒนาเด็กปฐมวัยตามวิถีชีวิตไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุษย์, อธิระพร อวรรณโณ, เพ็ญพิไล ฤทธาณานนท์, สุภาพรรณ โคตรจรัส, คัดนางค์ มณีศรี, และพรรณระพี สุทธิวรรณ. (2545). การศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของคนไทย กับกระบวนการทางสังคมประเพณีของครอบครัวในปัจจุบัน ที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณณี แกมเกตุ. (2551). วิธีวิทยาการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วีรณัฐ วงศ์คงเดช. (2547). เจตคติต่อการแสวงหาความช่วยเหลือและการเรียนรู้แบบกำกับตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ศิริกุล อิศรานุกัษ และปราณี สุทธิสุคนธ์. (2550). การอบรมเลี้ยงดู. วารสารสาธารณสุขและการพัฒนา, 5 (1), 105-118.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2550). ทฤษฎีการประเมิน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีกัญญา มงคลศิริ. (2548). Power gens branding. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์ครั้งที่ 1, เซ็นเตอร์.
- สุริยเดว ทรีปาตี. (2556). คุณภาพชีวิตเด็ก 2556. สืบค้นจาก <http://resource.thaihealth.or.th/library/musthave/14624>.
- สุริยเดว ทรีปาตี. (2559). เจเนอเรชันอัลฟ่า. สืบค้นจาก <https://th.theasianparent.com/-gen-alpha/>.
- สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (2558). Thailand Internet User Profile 2015. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2553). รายงานสำมะโนประชากรและเคหะ พ.ศ.2553. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานสถิติแห่งชาติ.
- อภิสิทธิ์ ลิเลศ. (2559). การวิเคราะห์แบบแผนการอบรมเลี้ยงดูเด็กของผู้ปกครองในกลุ่มชาวเขาเผ่าม้ง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- อมรวิทย์ นาคทรพ. (2555). ผลสำรวจสภาวะการแม่กับการเลี้ยงดูลูกวัยรุ่น. สืบค้นจาก <https://baby.kapook.com/view45485.html>.
- อำไพพรรณ ปัญญาโรจน์. (2545). การอบรมเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, กรุงเทพมหานคร.

ภาษาอังกฤษ

- Baumrind, D. (1971). Current patterns of parental authority. *Developmental Psychology Monograph*, 4(1), 1-103.

- Baumrind, D. (1991). Parenting styles and adolescent development. In J. Brooks-Gunn, R. Lerner, & A. C. Petersen (Eds.), *The encyclopedia of adolescence* (pp. 746-758). New York: Garland.
- Chao, R. K. (1996). Chinese and European Americans mothers' beliefs about the role of parenting in children's school success. *Journal of Cross-cultural Psychology*, 27, 403-423.
- Chung, C. (2014). *Why Chinese parents don't say I love you*. Retrieved from <https://www.smh.com.au/lifestyle/life-and-relationships/why-chinese-parents-dont-say-i-love-you-20140304-341ws.html>.
- Curtis, C. E. (2008). *Gen X, Y concerned about money but value lifestyle more*. Retrieved from <https://www.financial-planning.com/news/gen-x-y-concerned-about-money-but-value-lifestyle-more>
- Maccoby, E. E., & Martin, J. A. (1983). Socialization in the context of the family: Parent-child interaction. In E. M. Hetherington (Ed.), *Handbook of child psychology Vol.4: Socialization, personality, and social development* (pp. 1-101). New York: John Wiley & Sons.
- Pinyuchon, M., & Gray, L. A. (1997). Understanding Thai families: A cultural context for therapists using a structural approach. *Contemporary Family Therapy*, 19(2), 209-228.
- Schaefer, C. E. (1998). *Handbook of parent training. Parents as co-therapists for children's behavior problems* (2nd ed.). New York: John Wiley & Sons.
- Glass, A. (2007). Understanding generational differences for competitive success. *Industrial and Commercial Training*, 39(2), 98-103.
- Howe, N. & Strauss, W. (2007). *Millennial rising: The next great generation*. New York: Random House.
- U.S. Census Bureau. (2013). *Population*. Retrieved from <https://www.census.gov/topics/population.html>.
- Zemke. (2000). *Generations at work: Managing the clash of Veterans, Boomers, Xers and Nexters in your workplace* (2nd ed.). New York: American Management Association.